

## Joan Josep Nuet: "Estem en un moment en què hem d'escollir entre república o barbàrie"

*Entrevistem el coordinador general d'EUiA i diputat de Catalunya en Comú Podem per parlar de les acusacions de la Fiscalia als dirigents sobiranistes i de Sobiranistes, la plataforma que ha impulsat amb Elisenda Alamany.*

Àngel Ferrero

Coordinador general d'EUiA i diputat al Parlament de Catalunya en Comú, Joan Josep Nuet (Reus, 1964) va atendre Públic divendres, poc després que es coneguessin les acusacions de la Fiscalia als dirigents independentistes. Minuts abans d'arrencar la conversa, Nuet està atenent mitjans de comunicació per telèfon. Com a membre de la mesa del Parlament durant la passada legislatura, el Ministeri Públic demana per a ell una inhabilitació d'un any i vuit mesos i una multa de 30.000 euros. Veníem a parlar de Sobiranistes, la plataforma crítica amb el rumb de l'espai dels Comuns que ha impulsat amb la també diputada Elisenda Alamany, però inevitablement hem de començar per aquí...

***A la força li he de preguntar per la notícia de la Fiscalia...***

Ara mateix encara estem rebent les notícies. Fins fa un moment encara circulava la notícia que no es demanava la inhabilitació per a mi i només una multa perquè primer han anunciat la multa i després la inhabilitació. Jo m'esperava peticions d'aquesta mena. Són molt greus, sobretot les de presó per a la Carme (Forcadell) i els membres del Govern. És terrible, encara que l'Advocacia General de l'Estat ha renunciat a l'acusació de rebel·lió i només ho deixa en sedició, aquesta notícia no pot compensar de cap de les maneres l'atrocitat de les peticions que fa la Fiscalia.

***Quina mena de resposta podria haver-hi a nivell de carrer i partits polítics?***

Crec que hi ha d'haver una resposta assossegada. Hem de tenir temps, uns dies possiblement, per pair què significa aquesta acusació i parlar en diversos espais quina ha de ser la resposta. No sóc partidari de reaccions en calent ni de convocatòries electorals avançades, com s'ha rumorejat. La unitat republicana és fonamental. Hem de parlar plegats i portar a terme accions conjuntes que siguin democràtiques, massives i participatives, però sobretot unitàries. Evidentment, també traçar una estratègia comuna antirepressiva. Si actuem units ens anirà millor que si actuem separats. Ara fa un moment parafrasejava Rosa Luxemburg: estem en un moment de república o barbàrie. La idea de república va molt més enllà del cap d'Estat, la supera molt. A Catalunya tenim una majoria republicana, que s'ha d'articular i que ha d'actuar. Davant d'això només hi ha la barbàrie, la barbàrie de justificar la presó i la repressió. A aquesta barbàrie l'hem d'aïllar republicanament.

***Havíeu contemplat al vostre partit i grup parlamentari l'escenari d'inhabilitació?***

A l'última reunió del grup vaig explicar el que avui es podria anunciar. Una sentència del Tribunal Suprem comporta una inhabilitació immediata: són sentències fermes i no tenen recurs, el Suprem és la darrera instància del país. Al grup parlamentari ho hem discutit, l'espai polític dels comuns és plenament conscient i espero que s'actui conseqüentment, estant a l'alçada del desafiament que significa aquesta acusació. El que ve després del Suprem és el Tribunal Constitucional en el cas de decidir que els nostres drets constitucionals han estat conculcats i després del Constitucional, el Tribunal de Drets Humans d'Estrasburg, en el que cas que veiem que hi han drets humans bàsics que han estat conculcats.

***Preveieu, doncs, un procés llarg.***

Buscarem justícia allí on calgui. La causa del Tribunal Suprem és una causa profundament polititzada com ha quedat ja de manifest en alguns pronunciaments de la justícia belga o alemanya, que en els seus pronunciaments parcials no han pogut trobar cap evidència de violència, que és el que justifica moralment la causa contra el procés, a la que tracten d'assimilar a la violència. El que fan els tribunals espanyols és una recreació i una interpretació de l'ordenament jurídic perquè en el codi penal queda clar que perquè hagi rebel·lió hi ha d'haver un aixecament armat, han d'haver-hi armes, violència. No hi ha hagut res d'això. El que fan és inventar-se una violència estructural inexistent, afirmant que l'ocupació massiva dels carrers era violenta o l'avantsala de la violència. Sempre i quan es critiqui l'ordre constitucional. De la manifestació del 12-O al Paseo de la Castellana, que també és una concentració humana, no ho diuen això, perquè respecta l'ordre constitucional.

***Parlem de Sobiranistes. Com que se n'ha parlat molt, del manifest, i potser s'ha embolicat molt la cosa, potser vulgueu començar explicant què és i què pretenia.***

Sent conscients que portem una setmana de debat, començaré dient que no és Sobiranistes. No és una escissió de Catalunya En Comú-Podem ni una plataforma independentista, encara que en alguns argumentaris aquests elements pràcticament hagin monopolitzat el debat. També s'ha dit que busquem càrrecs i que som d'alguna manera uns grimpaire, que fem aquest moviment perquè volem més càrrecs. No volem càrrecs ni més càrrecs. Què és Sobiranistes? És un moviment republicà, crític amb l'evolució de Catalunya En Comú-Podem, que vol tornar a connectar aquest projecte polític amb els seus orígens i valors fundacionals, i també amb unes formes de funcionar que s'assemblin més al que Catalunya En Comú va dir que seria quan va néixer i no el que és en l'actualitat. Estem preocupats perquè creiem que Catalunya En Comú s'ha fet massa petit en els darrers temps, de forma accelerada en els darrers mesos. Volem que torni a connectar amb aquell espai polític dels orígens. Avui hi ha molta gent que no està a Catalunya En Comú i que sent molta simpatia per Sobiranistes. Som una aportació, una reflexió, una crítica, una forma d'entendre el projecte que d'alguna manera s'assembla més a quan vam començar que a l'actual. Sempre de forma respectuosa cap a la resta de corrents que integren Catalunya En Comú.

***Quan dieu "massa petit", què voleu dir exactament?***

Molta gent que hi participava ja no hi és. Això és preocupant. Nosaltres havíem d'ocupar un paper central a l'esquerra sobiranista catalana. Vam néixer amb aquest ideari. Avui no està clar quin és el seu espai. Hem d'entroncar amb els grans moviments i els grans debats que hi ha al país, que són d'una banda els debats socials, amb els quals no estem mal relacionats, però també la voluntat de tenir més sobirania, que és molt important i que marca la política catalana. Aquest debat no l'hem de veure des de la por o la resistència, sinó mirant d'ocupar la centralitat d'aquest debat i fent que sigui profundament d'esquerres. Per això parlem de sobirania: tenir habitatge, tenir feina, tenir ensenyament, tenir sanitat. Tot això també en forma part. I podria tenir un paper central en la política catalana perquè hi ha altres forces polítiques que comparteixen aquesta anàlisi i per tant seria bo allunyar-nos d'una visió de la sobirania vinculada exclusivament al nacionalisme polític, amb tints liberals i neoliberals. Aquest debat de la sobirania, que també trobem a altres llocs d'Europa, a Catalunya ha aterrat d'una forma positiva, amb la voluntat de trencar clixés i el cademat del 78, i el compendi de polítiques polítiques, socials i territorials que van associats a ell.

***Heu rebut crítiques molt dures per part dels vostres companys de partit, com Gerardo Pisarello o Jaume Asens. Se us acusa de precipitar-vos o fins i tot d'haver ignorat una altra corrent dintre de Catalunya En Comú, que és Desbordem, que representaria ja les posicions que defenseu.***

Als companys Gerardo Pisarello i Jaume Asens els respecto profundament i saben des de fa mesos què ens preocupa. El que ens preocupa a nosaltres també els hi preocupa a ells. La pregunta de fons en aquest debat és 'cap a on va aquest espai?'. Aquesta qüestió s'ha accelerat amb la dimissió

de Xavier Domènech. Aquest debat ja el vam tenir el 2017, a l'hora de posicionar-nos davant l'1-O i altres fets. Al marxar Domènech aquest debat s'accelera, perquè ell era una espècie de cohesionador d'aquest debat, i que ara, en no ser-hi, pren altres formes. Crec que és legítim que pugui aparèixer un grup de persones que s'organitzin per opinar i per dir coses que pensen molts altres. Ara bé, evidentment, cadascú té la seva posició dins l'estructura de Catalunya En Comú. Ni l'Elisenda Alamany ni jo formem part de l'executiva. No en formem part perquè d'alguna forma se'ns va mostrar la porta de sortida. Altres companys tenen papers de responsabilitat o aspiren a tenir-los i, per tant, han d'expressar les seves opinions amb un nivell de prudència o mesura. Nosaltres expressem les nostres d'una manera respectuosa però tenim més llibertat per expressar-nos per no tenir funcions executives. El respecte, en qualsevol cas, és fonamental. Si aquest espai polític no té forma de criticar-se i ser crític, no servirà a la societat. Vam néixer per canviar-ho tot. Si no estem funcionant d'una forma correcta, aleshores hem de canviar. Algunes d'aquestes crítiques, des que va aparèixer Sobiranistes, comencen a ser escoltades. Aquesta setmana ens hem reunit amb la direcció i per primera vegada veiem que potser sí es comença a entendre una mica el que dèiem. I el que diem ho dèiem des de fa quatre mesos en privat, amb resultats molt negatius. Espero que d'aquest diàleg apareguin els canvis que nosaltres demanem.

### ***Us heu sentit incòmodes amb la polarització del debat polític entorn a la qüestió nacional?***

Tenim polítiques clares respecte al fet nacional, però les he, tingut gairebé amagades a un calaix perquè el debat intern sobre aquests temes ha estat complexe. Una majoria ha apostat per una línia rupturista, constituent i autodeterminista, però no tothom ho veia així, i aquesta majoria, de vegades, a l'hora d'expressar aquesta opinió, que era majoritària, s'ha autolimitat. Això ha fet que les nostres aparicions als espais públics hagin estat poc clares. Crec que és una part de les causes del deficient resultat electoral del 21-D. D'alguna forma no vam abordar amb nitidesa de forma pública la nostra opinió. La societat catalana la desconeix encara en bona part. Recordo un document d'estratègia que va ser discutit de manera interna. També recordo el resultat del referèndum intern sobre l'1-O. I sembla que aquestes dues coses mai hagin passat. En conseqüència, hem aparegut com un espai ple de dubtes i incerteses, que davant del fet nacional no actuava amb la contundència necessària. Espero que això, amb el temps, es vagi rectificat, perquè no obeeix a aquest moment, sinó a l'època anterior. El calendari s'està accelerant, amb una agenda d'exigència, amb judicis que duraran mesos i sentències que marcaran la política catalana. Seguir amb aquesta actitud, en la qual no s'aborden aquestes qüestions amb claredat, no ens fa cap bé.

### ***Doncs permeti'm que li pregunti ara. Referèndum d'autodeterminació, a favor o en contra?***

Estem a favor d'un referèndum d'autodeterminació acordat amb l'Estat i que no sigui unilateral. No és una finestra passada, és una finestra futura. Les idees de radicalitat democràtica les hem de portar fins a les últimes conseqüències. No crec que s'hagi de rebaixar la idea de referèndum: una reforma estatutària no és una alternativa a un referèndum.

### ***I en un referèndum, quina opció defensaríeu?***

Ho hem dit més d'un cop: depèn de la pregunta. Dins el nostre espai hi ha independentistes que, davant una pregunta binària, respondrien que sí, i persones que no són independentistes i que respondrien no. Ara bé, no queda clar que la pregunta hagi de ser binària. Nosaltres tenim una proposta de llei de claredat que establiria al voltant del referèndum un pacte, sobre totes aquelles condicions jurídiques i polítiques, sobre les bases per a l'organització i l'acceptació dels resultats, etcètera, que el referèndum requereix per ser acceptat pel conjunt de la societat. Aquest és un debat que s'hauria de fer a Catalunya i després negociar amb l'Estat.

### ***Hi ha crítiques a aquesta proposta que assenyalen que no és extrapolable al cas català.***

La nostra proposta no és la còpia exacta de la llei de claredat canadenca. Quedem-nos amb el concepte d'un pacte al voltant del referèndum que té dues parts: la primera a Catalunya, en la qual la majoria dels catalans acorden com ha de ser aquest referèndum; la segona, una negociació amb l'Estat posterior per portar a terme aquest referèndum. No és en cap cas una còpia de la llei de claredat canadenca.

***Des de Sobiranistes contempleu alguna mena de cooperació o treball conjunt amb altres forces polítiques, com ha passat a nivell municipal?***

A nivell municipal tinc la sensació que a la majoria de municipis ens presentarem com a Catalunya En Comú-Podem. Però hi haurà tot un seguit de municipis on, per baix, i a iniciativa de la nostra gent als municipis, es plantejaran candidatures unitàries amb altres espais polítics, siguin la CUP o Esquerra o candidatures independents, com passa a Cerdanyola, Ripollet o Olesa. No són centenars de casos, potser ser dotzenes, però aquestes dotzenes poden ser emblemàtiques. D'això hem de fer una gestió adequada. Podem uniformar el conjunt del territori a partir d'una tendència partidària? Es podria fer, però seria un greu error. El que hem de fer és, sense renunciar al projecte de Catalunya En Comú-Podem, ser conscients que intentar fer-ho en els llocs que he esmentat abans seria un error polític greu que no s'ha de cometre. S'han d'abordar candidatures unitàries i guanyadores en aquells llocs on l'alcaldia estigui en joc i pugui caure en mans de la dreta. La direcció no pot tallar aquesta mena d'iniciatives. I si s'ha de donar suport, s'ha de donar suport.

***I no concebeu les municipals com una mena de laboratori?***

No diria tant les municipals com algunes candidatures a nivell municipal. Parlem de centenars de candidatures. Si tenim deu localitats o més –i una d'elles és Badalona, que és una ciutat important–, això és un toc d'atenció i un missatge. I un de positiu. Però això no és possible a tot arreu. S'ha de combinar.

***A la presentació del manifest Alamany va fer unes afirmacions que han portat molta cua, al titllar ICV d'entrebanc. Hi esteu d'acord?***

No m'agrada citar ni persones ni sigles d'altres forces polítiques, ni parlar-ne com a problema. Sí que és veritat que el projecte de Catalunya En Comú-Podem tendia a la superació d'estructures clàssiques. Aquest és l'embat, el compromís que vam assumir. És una tendència que s'ha de consolidar. I si no s'ha de consolidar, aleshores s'ha de debatre i explicar-ne els motius. Aquest debat, però, no s'ha fet. Però els canvis que s'han produït a la direcció al juny sembla que rellegeixen l'esperit amb el qual va néixer Catalunya En Comú-Podem. No avancem si consolidem estructures del passat, hem de consolidar estructures de futur. És un debat obert.

***Però persones vinculades a aquesta formació, com Rabell o Coscubiela, han estat molt bel·ligerants.***

Amb aquests companys hem fet junts moltes coses i algunes no les hem fet junts, perquè ens entenguem. Conec als dos des de fa molts anys i he treballat amb ells. Posar en un sac negatiu tota la nostra relació seria un error perquè hem coincidit moltes vegades. Però és veritat que les seves concepcions sobre el què han de ser els Comuns o el procés nacional no són coincidents amb les nostres i fins i tot en algun moment hem anat per camins molt allunyats. Ho respectem. Però aquest espai polític va néixer per superar això. Si s'acaba convertint en una reproducció de Catalunya Sí Que Es Pot serà una constatació del que he dit a l'inici: que ens hem fet molt petits, i que tenim a la majoria de gent fora, i no dins.

***Des de l'independentisme s'ha dit que no és el primer manifest sobiranista que apareix des d'aquest espai, i que acabaria igual que tots els anteriors: arraconat i expulsat per la maquinaria de partit d'ICV.***

El debat és molt senzill. Quan va néixer Catalunya En Comú-Podem era un espai sobiranista. En aquest moment alguns companys ens diuen que això no ha deixat de ser així, però anem acumulant evidències que podria anar deixant de ser així. Nosaltres naixem perquè això no deixi de ser així. No sé si ens en sortirem. Però nosaltres connectem amb l'espai amb el que era al principi i no volem desconnectar-ne. Si l'espai evoluciona cap a una desconexió d'aquest principi, doncs nosaltres estarem més lluny. Voldria que aquest corrent sobiranista s'extingís perquè no té raó de ser, però el seu naixement era necessari perquè hi havia una raó de ser. Si en sis mesos aconseguim que desaparegui per aquests motius, haurà estat un èxit.

***Us heu trobat aquest debat també a EUiA i Izquierda Unida? Darrerament sembla haver-hi un enduriment de les posicions unionistes.***

És un debat que tenim des de fa molt de temps. Com a coordinador general vaig proposar un espai superador de la coalició d'ICV-EUiA i, després de sis anys, hi ha companys que no ho veuen i que han estat crítics. Creuen que hem de ser Izquierda Unida i presentar-nos així a les eleccions. Quan defensem la República catalana perquè entenem que el procés és una oportunitat i no un problema (encara que el procés té problemes), hem tingut discrepàncies internes, i encara les tenim. La relació és la següent: un 75% dels companys defensa les tesis que he vingut defensant, i un 25% és crític. Això es manté així des de fa quatre o cinc anys. És una dinàmica política. Respectem altres posicions i el debat es mantindrà. El calendari polític ve farcit, ja ho he dit abans. Dintre d'un any, quan tornem a tenir aquesta entrevista, segur que tornarem a acumular una quantitat enorme d'esdeveniments transcendentals que han canviat la política per parlar. Aquest ritme, aquesta efervescència política, no passa gairebé des de feia quaranta anys.